

paa en efter vor Overbeviisning rigtig Maade og derfor have fremkaldt Resultater ved Udbannelsen, som Andre, der bruge den anden Methode, ikke kunne opvise. Men allermindst, kan jeg sige, er det Forespørgernes Hensigt at ville ved Forespørgselen lægge den høitærede Minister nogenstomhelst Vanskelighed i veien. Vi have, som jeg nævne, kun til Hensigt ved denne Forhandling at komme til en Forstaaelse med den høitærede Minister om Nødvendigheden af en Forandring i den omhandlede Henseende, og dette haabe vi sikkerlig ogsaa vil fremgaae som Resultat af denne Forespørgsel. At ville vanskeliggjøre Ministeren hans Forhold til samtlige sine Undergivne, eller at ville vanskeliggjøre Ministeren hans vigtige Gjerning overhovedet, ikke mindre vigtig nu, efterat han har faaet en overordentlig bethydningsfuld Lov at skulle gennemføre, det ligger saare langt fra alle Forespørgernes Hensigt, af hvilke der ikke gives Een, uden at han har Tillid til den høitagtede Ministers Bille til at gjøre. Alt, hvad han anseer for rigtigt og retsærdigt.

Med disse Bemærkninger skal jeg indlede denne Forespørgsel, som lyder saaledes: „Agter den høitagtede Krigsminister at træffe saadanne Foranstaltninger, hvorved Soldaterne kunne sikkes en passende Behandling under deres Uddannelse?“

Krigsministeren: Jeg kan ikke Andet end paafjønne den Maade, hvorpaa det ærede Medlem har begrundet den foreliggende Forespørgsel. Naar det ærede Medlem paa egne og de andre Forespørgeres Vegne har udtalt deres Tillid til mig, kan det heller ikke Andet end glæde mig at modtage en saadan Udtalelse. Jeg maa med al Besejdenhed tilstaae, at jeg troer at fortjene den, men jeg savner her den Overensstemmelse mellem Ord og Gjerning, som er saa ønskelig. Det ærede Medlem har sagt, at Hensigten med denne Forespørgsel var ikke at svække Disciplinen, heller ikke at kaste nogen Bestyldning paa Befalingsmændene i Almindelighed, heller ikke at lægge Krigsministeren nogen Vanskelighed i veien. Det ærede Medlem indrømmede, at der forelaa Krigsbeskyttelsen en meget vanskelig Opgave, hvortil den vistnok vil behøve al sin Kraft, og ligeoverfor

hvilken det vil være meget betænkeligt at kaste Vanskeligheder i veien. Naar jeg altsaa seer bort fra de personlige Antydninger, som det ærede Medlem berørte i den første Deel af sit Foredrag, kan jeg ikke see, at der er nogen anden Grund til denne Forespørgsel end det Ønske at komme til en Forstaaelse med Krigsministeren om, hvorledes de Meniges Behandling kan forbedres. Det er, troer jeg, i saa Ord den Hensigt, som det ærede Medlem har udtalt. Jeg vil nu ligeoverfor dette ikke videre holde mig til Forespørgselen Form, som forekommer mig anstødelig og overordentlig vag. Her spørges, om den høitagtede Krigsminister agter at træffe saadanne Foranstaltninger, hvorved Soldaterne kunne sikkes en passende Behandling under deres Uddannelse. Jeg skal nu gjøre opmærksom paa, at Begreberne om, hvad der er passende, jo ere overordentlig forskjel- lige, og at jeg paa ingen Maade vil kunne paatage mig at gjøre Indretninger eller træffe Foranstaltninger efter, hvad jeg anseer for passende. Der er Love og Bestemmelser, som ordne disse Forhold, og det er ikke mine og heller ikke det ærede Medlems og heller ikke de ærede Forespørgeres Begreber om det Passende, som kunne afgjøre, hvorledes Soldaten skal behandles. Disse Forhold ere, Gud være lovet, ordnede ved Love og kongelige Anordninger. Det Gæste, som kan paaligge mig at gjøre, er at drage Omhu for, at de bestaaende Bestemmelser bringes til Udførelse, og, forsaavidt de skulde være utilstrækkelige, at søge dem supplerede ad den ene eller den anden Veie. Men at gjøre dette er kun min Pligt, og jeg kan derfor ikke indsee Nødvendigheden af denne Forespørgsel. Naar de ærede Medlemmer have den Tillid til mig, som de have udtalt, ligger det dog overmaade nær at antage, at jeg ikke lukker Øinene for Misbrug, at jeg, dersom Bestemmelserne ere utilstrækkelige, søger dem supplerede og drager Omhu for, at de bestaaende Bestemmelser overholdes. Det er ligefrem min Pligt, og jeg kan til Overflod forsikre de ærede Medlemmer, at allerede inden denne Forespørgsel viste sig paa Horisonten, har jeg, hver Gang Leilighed har været dertil, virket til, at Behandlingen af den ene Klasse ved den anden var human. Det er saa fuldkommen min egen